

ת"פ 24407/02/17 - מדינת ישראל נגד סולומון דוקרקר

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 24407-02-17 מדינת ישראל נ' דוקרקר

בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ
מדינת ישראל
בעניין:

המאשימה

נגד

סולומון דוקרקר

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד קורל בר

ב"כ הנאשם עו"ד איציק שדה

הנאשם בעצמו

מתורגמנית לשפה ההודית גב' נגאוקר שרונה

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

ביום 9.9.16 בסמוך לשעה 14:30 נכנסה המתלוננת לחנות בה עבד הנאשם, רכשה מוצרים, הניחה את מכשיר הטלפון הנייד שלה, מסוג L.G 4 (להלן: "**הטלפון**"), על הדלפק בסמוך לנאשם, שכחה אותו ועזבה את המקום.

לאחר שלקוח הסב את תשומת ליבו של הנאשם, הנאשם הרים את הטלפון באוויר ושאל אם זה שייך למישהו. לאחר שאיש לא טען שהטלפון שלו, הנאשם שם את הטלפון מתחת לדלפק ובהמשך הכניסו לכיסו ויצא מהחנות בתום יום עבודתו כשזה בחזקתו.

הטלפון לא הושב למתלוננת.

תסקיר שירות המבחן

2. מתסקיר שירות המבחן מיום 29.5.18 עלה, כי הנאשם עלה ארצה בגפו לפני 4 שנים מהודו. הנאשם

עמוד 1

מסר, כי בילדותו אובחן כסובל מהפרעת קשב וריכוז לצד לקויות למידה. הוא בעל בגרות מלאה. לאחר עלייתו ארצה הוא תגייס ליחידת מג"ב. לאחר שחרורו עבד בחנות עד לפיטוריו בעקבות גניבת הטלפון וכיום הוא עובד כסדרן בסופר.

3. הנאשם נטל אחריות חלקית. הוא הודה בנטילת הטלפון אך עמד על כך שלא נטל אותו לעצמו אלא מסר אותו לאישה אחרת, שהניח שהטלפון שייך לה.

4. שירות המבחן התרשם שההליך הפלילי חידד עבור הנאשם את הבעייתיות בהתנהלותו. הנאשם תיאר בושה ואכזבה מהתנהלותו והביע חשש מתוצאות ההליך הפלילי על עתידו התעסוקתי.

שירות המבחן התרשם מתפקודו החיובי ומקשיי קליטה המלווים אותו, הוא אינו דובר את השפה העברית ומתקשה במיצוי זכויותיו מול הרשויות.

בגורמי סיכון התייחס שירות המבחן להעדר מקורות תמיכה ולקשיי הקליטה.

בגורמי סיכוי התייחס שירות המבחן לגילו הצעיר של הנאשם, העדר עבר פלילי, שאיפות נורמטיביות, הבעת חרטה כנה, העדר דפוסים עבריינים, יכולת להכיר בפגיעה במתלוננת ולפעול לפיצויה, שיתף פעולה עם שירות המבחן וההליך הפלילי היווה גורם מרתיע ומציב גבולות. כל אלה מעידים על סיכון נמוך להישנות העבירה.

5. אשר לביטול הרשעתו קבע שירות המבחן, כי אין פגיעה קונקרטיה בתעסוקה בעיתוי הנוכחי אך בשים לב להעדר עבר פלילי, היותו של הנאשם עולה חדש, ההרתעה האישית ורצונו להשתלב בתעסוקה במסגרת כוחות הביטחון, הרי שהרשעה תפגע בסיכויו ועל כן המליץ לבטל את הרשעתו ולהטיל עליו של"צ כענישה קונקרטית, פיצוי למתלוננת והתחייבות להימנע מעבירה.

עתירת הצדדים בתמצית

6. ב"כ המאשימה טענה, כי בעניינו של הנאשם לא מתקיימים המבחנים לביטול הרשעתו, וכי המלצת שירות המבחן לא מבטאת נסיבות חריגות שיצדיקו ההמלצה.

ב"כ המאשימה הפנתה לערכים המוגנים, לפגיעה המשמעותית בהם, למהות הגניבה ולכך שגניבת טלפון הפכה למכת מדינה, לחשיבותו של הטלפון בחיינו ולהעדר לקיחת אחריות בתסקיר שירות המבחן ועתרה להשית על הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל לצד קנס ופיצוי. בתמיכה לטיעוניה הפנתה לרע"פ 6365/13 **קליינר נ' מדינת ישראל** (23.09.13), עפ"ג (מחוזי ת"א) 51662-12-14 **מדינת ישראל נ' מחמד ג'אבר** (20.04.15) ועפ"ג (מחוזי י-ם) 18727-03-10 **רפיק ג'אבר נ' מדינת ישראל** (22.04.10).

7. ב"כ הנאשם טען, כי עסקינן בגניבה הקרובה במהותה לגניבה על ידי מציאה, ללא תכום או נסיבות מחמירות אחרות, ועל כן עתר לאמץ את המלצות שירות המבחן ולבטל את הרשעת הנאשם.

העובדה שהנאשם חי בישראל בגפו ללא תמיכה כלכלית ומשפחתית על כל המשתמע מכך מחייבת הקלה בעונשו.

הנאשם רוצה להתגייס לכוחות הביטחון ועל כן ישנה פגיעה קונקרטית ואין מקום לבחון עניינו על פי המבחן הנוקשה של פגיעה קשה. היקף השל"צ המוצע על ידי שירות המבחן, בסך 160 שעות, הוא ענישה מכבידה.

8. הנאשם הביע חרטה על מעשיו. חזר והדגיש שלא גנב את הטלפון אלא נתן אותו למישהו אחר.

דין והכרעה

שאלת ביטול הרשעת הנאשם

9. הרשעה של נאשם אשר עברה עבירה פלילית מהווה מרכיב חיוני בהליך הפלילי ונועדה להגשים את תכליותיו השונות של ההליך, ביניהן הרתעת היחיד והרבים ואכיפה שוויונית של החוק.

מנגד, ישנם מקרים בהם עלולים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת העיקרון העונשי הרחב, מצבים בהם מתגלה פער בלתי נסבל בין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי לפגיעתה בנאשם האינדיבידואלי. במקרים חריגים אלה בסמכותו של בית המשפט לסטות מהכלל המקובל ולהימנע מהרשעתו של נאשם בדין (ראו ע"פ 9893/06 אלון לאופר נ' מדינת ישראל (31.12.07), ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נגד ביטון (23.7.09), רע"פ 11476/04 מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ (14.4.10) ורע"פ 40790/10 ג'בשה נגד מדינת ישראל (23.8.10)).

10. בע"פ 2083/96 כתב נגד מדינת ישראל ((21.8.97), פסקה 7) (להלן: "הלכת כתב") נקבעו שני הפרמטרים העיקריים שייבחנו לצורך קבלת ההחלטה שלא להרשיע נאשם בעבירה שנקבע, כי ביצע:

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..."

11. בע"פ 5985/13 אבן נגד מדינת ישראל ((2.4.14), פסקה 7) נקבעו מבחני משנה נוספים לבחינת שאלת סיום ההליך ללא הרשעה ואלה מתייחסים לנסיבות אינדיבידואליות של הנאשם אותם יש לשקול:

"עברו הפלילי והסבירות כי ישוב ויעבור עבירות; האם העבירה מלמדת על דפוס התנהגות כרוני של הנאשם או שמדובר בהתנהגות מקרית ויחידה; נסיבות ביצוע העבירה; מעמדו ותפקידו של הנאשם, והקשר בין העבירה לבין אלה; השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי; יחסו של הנאשם כלפי העבירה, קרי, האם לקח אחריות והתחרט על ביצועה; משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; גילו, מצבו האישי והבריאותי ועוד. מאידך גיסא, ניצבים שיקולים שבאינטרס הציבורי, כגון: טיב העבירה וחומרתה; מידת פגיעתה באחרים; הרציונאל שבבסיס הכלל המחייב הרשעה; המסר החברתי ועוד.... הנטל הוא על הנאשם המבקש להימנע מהרשעתו לשכנע כי מן הראוי לחרוג בעניינו מדרך הכלל, וכי שיקולי השיקום האינדיבידואליים גוברים במידה רבה על שיקולי האינטרס הציבורי".

12. בהתאם למבחן הראשון שנקבע בהלכת כתב, לא הוכח, כי הרשעתו של הנאשם תפגע פגיעה חמורה בשיקומו. הנאשם הינו בן 28, עולה חדש ללא מעגלי תמיכה, התאקלמותו בארץ אינה קלה מטבע הדברים, ובוודאי בהעדר מסגרת משפחתית תומכת. ברצונו של הנאשם להתגייס לכוחות הביטחון אך לא הוצגו בפני ראיות אודות הפגיעה בעתידו אם לא תבוטל הרשעתו. איני מקלה ראש ברצונותיו של הנאשם חלילה, ואומר שלו היה מצוי הנאשם בתוך תהליך גיוס לשירות כוחות הביטחון ייתכן שהייתי נותנת לכך משקל ומוכנה להניח לטובתו שיש לאפשר לו להשלים הליכים אלה ולא להכשילם בשל ההרשעה הפלילית בתיק זה.

הדרישה לפגיעה חמורה בשיקומו או עתידו של הנאשם הינה לנזק מוחשי-קונקרטי ולא תיאורטי (ע"פ 8528/12 **אלירן ציפורה נגד מדינת ישראל** (3.3.13)). אין ספק, כי בנסיבותיו האישיות של הנאשם הרשעה תכביד עליו, אך לא סברתי שעניינו שונה מעניינם של צעירים אחרים שנסיבות חייהם מורכבות, הם נעדרי עבר פלילי וברור שהרשעה תצמצם את האפשרויות הלימודיות והתעסוקתיות שלהם בעתיד.

אשר ל**מבחן השני** שנקבע בהלכת כתב, גניבה של טלפון נייד הפכה למכת מדינה (רע"פ 6365/13 **קליינר נ' מדינת ישראל** (23.09.13)). כאשר הגניבה לא הושבה וגרמה נזק ממשי לבעלת הטלפון, אין לומר שמדובר בנסיבות המאפשרות לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים ובאינטרסים ציבוריים חיוניים הכוללים שיקולי גמול והרתעה. לו הוחזר המכשיר לבעליו ולא היו נגרמים הנזקים שנגרמו למתלוננת ייתכן שאפשר היה לקבל שמבחן זה מתקיים בשים לב לעובדה שהטלפון נשכח על הדלפק על ידי המתלוננת והנאשם לא פעל באופן מתוחכם להשגתו אלא ניצל את ההזדמנות שנקרתה בפניו במסגרת עבודתו במקום.

13. חיפוש נרחב במאגרים המשפטיים מלמד, כי בעבירה של גניבת טלפון ההליך מסתיים בהרשעה למעט מקרים חריגים של בגירים צעירים עם אופק שיקומי שהשיבו את הגניבה (ראו למשל עפ"ג (מחוזי מרכז) 14167-10-15 **פרנג'ו אלמנאו נ' מדינת ישראל** (09.02.16)).

14. טיעוני ב"כ הנאשם היו שובי לב באשר להשלכות של הותרת הרשעת הנאשם על כנה. ואולם ביטול ההרשעה נותר החריג ואותו יש לשמור למקרים החריגים המקיימים את המבחנים המצטברים שנקבעו בהלכת כתב.

עם כל הקושי וההבנה למצבו של הנאשם, הרי שלאור כל המפורט לעיל, לא שוכנעתי, כי בעניינו של הנאשם מתקיימים החריגים לביטול הרשעתו.

קביעת מתחם העונש ההולם

15. **קביעת מתחם העונש ההולם** למעשה העבירה נעשה בהתאם לעקרון ההלימה.

לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

16. הנאשם פגע במעשיו ב**ערך החברתי** המוגן של שמירה על קניינו של אדם.

הטלפון לא הושב למתלוננת ועמו אבד הזיכרון שנאגר בו. צודקת ב"כ המאשימה, כי בעידן הטכנולוגי בו אנו חיים, המכשיר מכיל את המידע והזיכרונות של אדם ועל כן גניבה שכזו פוגעת קשות באדם מעבר לאובדן המכשיר עצמו. לעתים מדובר במידע שנאסף במהלך תקופה ארוכה ובמידע שלא עולה בידי הבעלים לשחזר, כמו בעניינה של המתלוננת בתיק זה. כך שגניבת הטלפון גורמת עוגמת נפש רבה לבעליו (ראו עפ"ג (מחוזי ת"א) 51662-12-14 **מדינת ישראל נ' מחמד ג'אבר** (20.04.15)).

17. **אשר לנסיבות ביצוע העבירה** יש לקחת בחשבון, כי הנאשם לא השיג את הטלפון בתחכום או בפעולה

אקטיבית אלא זה הגיע לידי במסגרת תפקידו כעובד בחנות והוא נטל אותו אף שהעיד שהנוהג הוא להשאיר את האבידה בחנות למקרה שבעליו ישוב לדרוש אותו.

המתלוננת סיפרה בדמעות אודות המידע שהיה שמור בטלפון ואבד עמו כמו חומרים הנוגעים לבתה ומידע בקשר להתחשבות עם הגרוש שלה לגבי מזונות בתם. נוכח חשיבות החומר המצוי במכשיר הציעה המתלוננת לנאשם לשלם לו עבור החזרת כרטיס הסיים ולא זכתה, לדבריה, לשיתוף פעולה מצידו ובהמשך הוא מסר לה שהטלפון לא ברשותו.

18. מבלי להקל ראש במעשיו של הנאשם, הרי שנסיונות ביצוע מעשה הגניבה מלמדים שזה מצוי ברף הנמוך של עבירת גניבת טלפון נייד.

19. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, מעלה, כי בתי המשפט הטילו מנעד עונשים רחב.

א. ת"פ 45860-10-14 **מדינת ישראל נ' בלבנוב** (7.4.16), הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של גניבה והחזקת רכוש החשוד בגנוב. הנאשם עבד כעובד משא במעבר גשר אלנבי. המתלונן הגיע לבדיקה ביטחונית במקום, הניח את חפציו האישיים בתוך קופסא למען הבדיקה, נטל הנאשם ממנה מכשיר טלפון מסוג איפון 5. בהמשך התברר, כי הנאשם הוא זה שגנב את הטלפון, בוצע חיפוש בכליו ובביתו ונתגלה עוד טלפון, מספר קופסאות סיגריות, סכין ואגרופן גנובים. הנאשם ניצל את הגישה שהייתה לו לחפצים דבר המהווה נסיבה מחמירה ונקבע מתחם ענישה הנע בין שירות לתועלת הציבור ועד מאסר בן מספר חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות.

בית המשפט התחשב בכך שהנאשם, נעדר עבר פלילי, עולה חדש, נטל אחריות על מעשיו, התחרט עליהם והבין את פגיעתו, ועל כן הוחלט שלא להרשיעו ונגזרו עליו 250 שעות לתועלת הציבור והתחייבות בסך 5,000 ₪.

בעפ"ג (מחוזי י-ם) 43789-05-16 **מדינת ישראל נ' בלבנוב** (8.11.16) התקבל ערעור המדינה על קלות העונש, המחוזי הרשיע את הנאשם וגזר עליו מאסר על תנאי והפחית את השל"צ ל-100 שעות.

ב. ת"פ 43271-02-14 **מדינת ישראל נ' אסף** (11.11.15), הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן, במהלך שמיעת הראיות בתיק, בעבירות של גניבה ועבירה של תקיפה סתם. הנאשם נכנס לאולם ספורט בבית ספר תיכון וגנב שלושה טלפונים ניידים מתא ההלבשה. בעת המעשה נתפס על ידי אחת המתלוננות וכתוצאה מכך דחף אותה וברח. תוך כדי שהוא נמלט השליך את הטלפונים בדרך ונתפס על ידי עובדי בית הספר. נקבע מתחם ענישה שנע בין מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט התחשב בהודאתו ובמצבו הכלכלי והבריאותי הקשה של הנאשם. בית המשפט שקל להטיל על הנאשם עבודות שירות, אך מחמת מצבו הבריאותי הקשה נאלץ להשית עליו מאסר בפועל למשך חודש ימים.

ג. ת"פ 35991-06-13 **מדינת ישראל נ' זבניה** (27.11.14), הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן המכיל 2 אישומים שעניינם 2 עבירות גניבה. הנאשם נכנס למשרדי עיריית תל אביב וגנב מתוכם 3 מכשירי טלפון ממתלוננים שונים. באחת הפעמים נתפס על ידי אחת המתלוננות, כשהבחין בה הדף אותה וברח. בית המשפט קבע מתחם ענישה בין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר בפועל. בהתחשב בכך שהנאשם נעדר עבר פלילי ובמצבו הרפואי הרעוע, נגזרו עליו מאסר על תנאי וקנס

בסך 1,000 ₪.

ד. ת"פ 59513-05-13 מ"י נ' אברהים (25.3.14), הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של גניבה. הנאשם נכנס למשתלה, רכן מעל הדלפק ומשך משם טלפון נייד השייך למתלוננת שעובדת במקום. בית המשפט עמד על כך שלא מדובר בגניבה מתיקה האישי של המתלוננת, עם זאת הטלפון לא הונח במקום גלוי לעין. לא מדובר בעבירה שדרשה תחום מיוחד הנזק שנגרם בפועל לא רב, שכן הנאשם נתפס בסמוך לשעת המעשה. בית המשפט קבע מתחם ענישה אשר נע בין ענישה מוחשית שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל ועד מספר חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות.

בהתחשב בהודאת הנאשם, נטילת האחריות, נסיבותיו האישיים והמשפחתיות ועברו הפלילי הושתו עליו חודשיים וחצי מאסר בפועל, הפעלת 2 מאסרים מותנים שכל אחד מהם בן 3 חודשים בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש בתיק זה, ובסך הכל 5.5 חודשי מאסר.

20. הפסיקה שהוגשה על ידי ב"כ המאשימה הינה מחמירה ביחס לנסיבותיו של תיק זה ועל כן לא מצאתי לגזור ממנה לענייננו (בשים לב לחומרה ולעובדה שמדובר בנאשמים בעלי עבר פלילי).

21. לאור מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות המעשה אני קובעת, כי מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשע הנאשם הינו ממאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות.

גזירת העונש המתאים לנאשם

22. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה**. במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

הנאשם הינו בחור צעיר, בן 28, עולה חדש שמשפחתו נותרה בהודו. זוהי הסתבכותו היחידה עם החוק. הנאשם הביע נכונות לפצות את המתלוננת כבר בחקירתו וחזר על הדברים גם בפני שירות המבחן ובמסגרת הטיעונים לעונש. הגם שהנאשם לא פיצה בפועל עד עתה את המתלוננת יש ליתן משקל לנכונות זו. בהקשר זה יצוין, כי אין לראות בגרסת הנאשם לשירות המבחן כנטילת אחריות מלאה שכן לטענתו הוא מסר את הטלפון לאישה אחרת שהניח שהיא הבעלים של הטלפון ולא הודה שנטל אותו לעצמו.

עוד נתתי דעתי להתרשמות החיובית של שירות המבחן ולכך שההליכים בתיק זה הרתיעו אותו והציבו לו גבולות, וכי ההערכה להישנות העבירה הינה נמוכה.

שירות המבחן לא סבר שיש לנאשם דפוסים בעייתיים המצריכים מעורבות טיפולית, וכי ביכולתו לתפקד תפקוד נורמטיבי.

23. נוכח כל המפורט לעיל אני סבורה שיש למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם.

בשים לב לכך שלא נעתרתי לבקשה לביטול הרשעתו של הנאשם ונוכח נסיבותיו האישיים, עולה חדש המתפרנס מעבודתו בסופר ובשל קשיי השפה מתקשה למצות את זכויותיו, לא מצאתי להשית עליו רכיב של"צ כדי לא לפגוע בתעסוקתו השוטפת. בנסיבותיו של התיק ונסיבותיו של הנאשם עצם ההרשעה היא רכיב ענישה מכביד.

מתחם הקנס

24. לפי סעיף 40ח' לחוק העונשין "קבע בית משפט כי מתחם העונש ההולם כולל עונש קנס, יתחשב, נוסף על האמור בסעיף 40ג(א) במצבו הכלכלי של הנאשם, לצורך קביעת מתחם הקנס ההולם".
25. משכך, בקביעת מתחם הקנס על בית המשפט להתחשב בחומרת העבירה ובמצבו הכלכלי האישי של הנאשם. בתוך כך, על בית המשפט לתת דעתו לכך שלנאשם זכות לקיום אנושי בסיסי שיבטיח תנאי מחיה מינימאליים בכבוד (בג"צ 10662/04 חסן נ' המוסד לביטוח לאומי 28.2.12).
26. ב"כ המאשימה ביקשה להטיל על הנאשם קנס מרתיע ופיצוי למתלוננת.
27. לא הוצגו בפניי ראיות אודות מצבו הכלכלי של הנאשם, מעבר לעובדה שהוא חי בגפו בישראל ועל כן אין לו כל עזרה כלכלית. כעולה מתסקיר שירות המבחן, בשל קשיי שפה הנאשם לא פועל למיצוי זכויותיו מול הרשויות.
28. אשר לפיצוי, הרי שתיקון 113 לחוק לא קבע שיש לקבוע מתחם ואת אופן קביעתו. ברע"פ 2174/11 רמי לוזון נ' מדינת ישראל (25.05.2011) נקבע, כי קביעת הפיצוי לא קשורה ליכולת הכלכלית של הנאשם וניתן לפרוס לתשלומים אם יש צורך בכך. עוד נקבע שיש להעדיף פיצוי על פני קנס (ע"פ 4666/12 עמי גורבץ נ' מדינת ישראל 08.11.2012).
29. בנסיבות אלה אני סבורה שיש להעדיף את פיצוי המתלוננת על פני השתת קנס, כך שהקנס שיושת יהיה סמלי ביותר.
30. משכך איני נדרשת לקבוע מתחם קנס, אך לו נדרשתי הייתי קובעת, כי בנסיבותיו של התיק ויכולתו הכלכלית של הנאשם, מתחם הקנס ההולם הוא בין 1,000 ₪ ל- 5,000 ₪ והייתי ממקמת את עונשו בחלק התחתון של המתחם.
31. לאור כל האמור לעיל אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:
- א. 4 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים מהיום כל עבירת רכוש מסוג עוון לפי חוק העונשין.
- ב. קנס בסך 400 ₪ או 7 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.8.18.
- ג. פיצוי למתלוננת בסך 2,500 ₪. הפיצוי ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.9.18. ובכל 1 לחודש שלאחריו. פיגור באחד התשלומים יביא לפירעון מידי של היתרה.

זכות ערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"ב תמוז תשע"ח, 05 יולי 2018, במעמד הצדדים.